

Nikola Šišková Já, Kevin

Kyberšikana. Tohle slovo je hrozba pro každého teenagera na světě. Samozřejmě před lety byla i pro mě. Začalo to vlastně úplně nevinně, když jsem nastoupil do 1. třídy. Nikdy jsem nebyl nějak bohatej ani oblíbeněj, ale aspoň jsem byl šťastnej. Teda, to jsem si aspoň myslel...

Vážnější to začalo být už tak v 4., 5. třídě, kdy se řeší, jakou pokemon kartičku nebo jaký fidget spinner máte dneska s sebou. Já neměl nikdy žádněj, a proto se mi ostatní smáli. Měl jsem ale aspoň ve třídě svého nejlepšího kamaráda Nicolase. Beru ho jako svého bráchu. Po škole jsme vždycky šli na takovej spot, co jsme měli kousek za barákem, a tam jsme si povídali o všem, co nás trápilo. Já mu často říkal, že se mi smějou, a on se mě vždycky zastal a říkával, že i na ně jednou dojde. Často mě ve třídě mlátili, dostával jsem poznámky. Moje známky a znalosti byly celkem dobrý, nikdy nebyla horší známka než 3. V 6. třídě jsem oslavil svoje 12. narozeniny a dostal jsem od mamky svůj první mobil. Můj kámoš ho už dávno měl, já si ho vždycky jen půjčoval od mamky, když mi to dovolila. No, do mobilu jsem si stáhl úplně poprvé Instagram. A to bylo právě to, co mi změnilo život. Na Instagram jsem začal přidávat videa. Různé online hry, únikový hry a takový šaškárny. Začali si toho všimnout moji spolužáci. Psali mi nenávislný komentáře a ve třídě to bylo peklo, posmívali se mi častěji a častěji. Většinou jsem se nechal vyprovokovat. To jsem je pak mlátil hlava nehlava a zas a zas.

Ve svých 13 letech jsem svět začal vnímat úplně z jiné perspektivy. Přidával jsem různé citáty. Pod nimi se objevovaly slova jako „Radši se zabij, nikomu chybět stejně nebudeš“, „Kdo by tě měl rád“ nebo „Koho zajímají tvoje deprese“. Někdy to bylo i horší, ale to už vám radši ani říkat nebudu. Nikdy jsem se o tom nikomu nezmínil, protože jsem si vážně myslel, že to nikoho nezajímá. Že nikoho nezajímá, jak se cítím.

Léto o prázdninách jsem strávil u babičky na chatě. Mobil jsem s sebou radši ani nebral, hlavně kvůli těm všem hnusným zprávám. Ale i když mobil zůstal doma, před očima se mi donekonečna promítaly všechny ty hnusný věci, co se mi dějí a vlastně pořád dějou. Nemohl jsem spát, tak jsem se šel projít a narazil jsem přitom na sklep. Zůstaly tam různé hračky po mojí mamince, když byla malá, duchny, oblečení a spousta dalšího harampádí. Co ale zajímavého jsem našel, to byla domácí slivovice. Určitě patřila mému dědovi. Já teda alkohol nikdy do té doby nepil. Delší chvíli jsem se na tu flašku díval. A pak jsem ji zase vrátil. No, přiznám se, moje zvědavost mi nakonec nedala. Zkusil jsem ji. Pálenka byla taková spíš hořká a v krku pořádně štípala. Ten pocit byl fakt divnej, novej, nikdy nepoznanej. Rozbolela mě z toho hlava, tak jsem si sedl. A napil se znovu. A znovu. Jako zázrakem jsem přestal myslet na všechny ty odpornosti.

Takhle vlastně začala moje potřeba alkoholu. Nebyla to až taková závislost, šlo jen o ten úžasněj stav klidu. Nemyslel jsem na nic a mohl jsem v klidu spát.

Jenže když jsem se vrátil zpátky domů a měl jsem nastoupit do 8. třídy, všechno se úplně obrátilo naruby. Učivo ve škole začalo být pro mě mnohem těžší než předtím, asi hlavně kvůli tomu, že jsem se nedokázal ve třídě soustředit. Video už jsem radši přestal vydávat úplně, ale zprávy a příspěvky o mně se šířily dál. Čirou náhodou jsem se dozvěděl, že dokonce byla založena třídní skupina, ve které se to hemžilo nenávislnými slovy o mé osobě. Spolužáci si mě fotili a pak to všude sdíleli. Moje psychika se zhoršovala víc a víc. Jednou po škole mě chytili a zbili mě, rozbili mi i můj mobil. Doma jsem se snažil dělat, že je všechno v pohodě. Mamka si ale mého monoklu všimla. Jak jinak. Bylo zbytečné jí lhát, zároveň jsem jí nechtěl říct celou pravdu. Řekl jsem jí, že jsem se nechal zase jednou hloupě vyprovokovat.

Postupem času se zhoršil můj průměr ve škole o jeden stupeň a ani s absencí to nebylo dobrý. Nechtěl jsem chodit do školy. Nemohl jsem. Potřeboval jsem být sám. Když přišlo na omluvenky, falšoval jsem podpisy mojí mamky.

Večer doma jsem si lehl na postel a jen tak zíral do stropu. Přemýšlel jsem nad tím, co udělám se svým životem. Další den ráno si mě uprostřed hodiny vytáhla školní psycholožka. Víte, jak to je. Já jí nic neřekl, protože jsem měl strach a styděl jsem se. Asi jako každý v mém věku. Takže sečteno podtrženo - všechno, co jsem dělal a co se mi dělo, dala za vinu pubertě. Kéž by věděla pravdu.

Po dalším zničeném dnu jsem vyrazil ze školy domů. Zcela jasně jsem cítil, že za mnou někdo jde. Ale pokaždé, když jsem se otočil nebo rozhlédl, nikdo tam nebyl. Postupem času jsem začínal slyšet hlasy. Šikana nepřestávala. Čím častěji se odehrávala, tím víc na mě v mojí hlavě útočily hlasy. Ze všeho nejhorší byly, když jsem byl pod tlakem. Třeba když jste takhle u tabule, učitel vás zkouší a vy jste celou hodinu jen spali na lavici. Čili ani obraz, ani zvuk. Následuje křik učitele. Moje hlava nechápe a nepobírá. Potřebujete být sami, jenže učitel křičí víc a víc. Vy se neudržíte a oplatíte mu křik křikem. Z ničeho nic ticho. Rozhlédnete se kolem sebe, všichni vás pozorují, každý obličej ve třídě je upřený na vás. Následuje smích. Ten jsem už skoro neslyšel, protože jsem si sebral batoh a utekl pryč. Až potom jsem se od Nicolase dozvěděl, že učitel vůbec nekřičel, že jen stál u tabule a snažil se mi pomoci s odpověďmi.

Koncem 8. třídy, kdy jsme se moc neučili, učitelka oznámila výlet na Macochu. Nechtěl jsem tam jet, protože kromě Nikolase jsem nikoho neměl, ale ukecal mě. Prázdniny se blížily a s nimi i výlet na Macochu. Den začal normálně, v 7 hodin ráno sraz před školou, jízda autobusem. V autobusu jsem na chvíli zavřel oči. Mohl jsem si to dovolit. Věděl jsem, že Nicolas je vedle mě, a mně že se nic nestane. Dojeli jsme na místo a vyrazili jsme po dvojicích. Celou cestu mi někdo podkopával nohy, házel po mně listy a říkal nesmyslné urážky. Už jsem ani nezjišťoval, kdo to má na svědomí. O přestávce si mě odchytili kluci ze třídy. Pokud jsem frajer, tak převezu plot a zařvu něco o učitelce, říkali. V ten moment přišel Nicolas. Dělat jsem to nechtěl, ale pak řekli, že viděli moji mamku s nějakým chlapem. V ten moment jsem měl místo hlavy černou díru. Byl jsem totálně vystresovaný. "Udělám to. Udělám to, co po mně chtějí. A třeba budu mít konečně klid," zamumlal jsem si potichu pro sebe.

Vyšlapali jsme nahoru. Kluci se na mě pořád koukali a připomínali mi, co mám udělat. Učitelka si chtěla udělat společnou fotku. Využil jsem týhle příležitosti. Odhodil jsem od sebe ostatní a rychle přešel zábradlí. Vzduchem se nesl smích a vzápětí padla nějaká nesmyslná věta. Ten strach se nedá popsat. Ze strachu jsem neuměl ani mluvit. Když se učitelka otočila, viděla, jak tam stojím. Mám prý okamžitě seskočit a vrátit se ke skupince zpět. Jenže se ozvaly moje hlasy. Byly tady, v mojí hlavě. Zase a v plné síle. "Proč bych to teď neměl ukončit?" řval jsem jako na lesy. Kluci se hloupě smáli. Chtěl jsem se jen podívat pod sebe, o nic víc nešlo. A v ten okamžik mi podjela noha.

A v ten stejný okamžik mě učitelka spolu s Nicolasem chytili.

Tady končí můj příběh. Hned, co jsme se vrátili domů, nastoupil jsem léčbu. Můj život se dostal až do médií. Dnes jezdím po školách a vyprávím. Jestli má někdo z vás podobný problém, nezapomeňte, že v tom nejste sami. A hlavně na to, že si musíte říct o pomoc včas. Já to neudělal a málem přišel o život. Dnes jsem dospělý, mám vlastní rodinu a ženu, se kterou jsem konečně šťastný. Snad jsem vám aspoň trochu otevřel oči.